

Петер Хухел

ВОДЕНИ КОС

ОДИСЕЈЕВ ГРОБ

Одисеја гроб нико наћи неће;
Неће га открит' удар ашова у скорели шлем
Што у бледим костима лежи загубљен.

Не тражи пећину сакривену земљом:
Ту чађава сабласт лелуја под мемлом,
И на пут се спрема, бакљом опрљена
Да другове нађе где мирује им сена;
Празних руку иде, без оружја, дигнутих у зрак
А на њима: крв оваца жртвених једини је знак.

Ал прашина шапну: моје је све
Гроб сунца сакривен иза пустиње,
Гребени препуни буке и воде,
Свеудиљ далеко, бескрајно подне
Што позор упућује гусарскоме сину;
И кормило солима испрано до година,
Хомерове мапе и пописи бродова.

РИМ

Лето дозрело је:
на рубу сунца се
нити мрака роје.

Ловорике подивљале:
иза њих су скрити
чичкови и камење
гласу недовити.

Провиди се подне;
стихови што мисао
никуда не воде;
усне нам расхлади
шака бистре воде.

ВОДЕНИ КОС

Да ведрији могу да се стрмоглавим
у текућу таму, реч да изрибарим,
ко водени кос који своју храну
из воде вешто извадити зна,
стрмоглав кад се, кроз гране јове
сурва дубоко до речнога дна.

Рибари, и ви за златом трагачи
Сакријте алатке што над реком звоне;
Стидљиве птице у тишини роне.

ПЕТЕР ХУХЕЛ (Peter Huchel, 1903–1981) има статус једног од највећих немачких песника 20. века. Језгро његове биографије лежи у чињеници да је био политички прогањан песник: као главни уредник угледног источноберлинског књижевног часописа „Sinn und Form“ почетком шездесетих бива присилно смењен и прогнан у готово десетогодишњу изолацију, након које успева да се на кратко исели у Западну Немачку, где и умире. Изузетан лиричар, Хухел у својој поезији није имун на друштвено-политичке теме, посебно када пева о периоду успона националсоцијализма.

За песме које су овде преведене важно је напоменути да у оригиналу немају римоване стихове. Преводилац је узео за слободу да у виду препева истражи њихов музички потенцијал, уз пуну свест да је у таквом подухвату могуће удаљавање од стила самог песника.

С немачког превео и белешку о аутору сачинио АНТОНИЈЕ СИМИЋ